

ÎNGERUL MEU, GABRIEL

Ghid de vindecare a suferințelor determinate de despărțiri

Copyright 2022 by Maria-Dorina Mătiș

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MĂTIȘ, MARIA-DORINA
ÎNGERUL MEU, GABRIEL - Ghid de vindecare a
suferințelor determinate de despărțiri/ Maria-Dorina Mătiș –
Târgu Mureș; MARIS - 2022
ISBN: 978-606-710-939-2

Redactor: Maria-Dorina Mătiș
Raul-Dacian Mătiș

Cuvânt înainte: Dumitru-Constantin Dulcan

Coperta: Rareș Kerekes

Grafica și tehnoredactare: Claudiu Sabău

Tipar: Class Press SRL

Picturile sunt realizate de Rareș Kerekes -
kerekes26rares@gmail.com

ASOCIAȚIA DE TERAPII COMPLEMENTARE "ÎNGERUL
MEU, GABRIEL"

EDIȚIA I-a

MARIA-DORINA MĂTIȘ

ÎNGERUL MEU, GABRIEL

*Ghid de vindecare a suferințelor determinate de
despărțiri*

Editura MARIS 2022

Cu recunoștință soțului meu, Raul, pentru iubirea cu care m-a învăluit dintotdeauna, pentru răbdarea și înțelegerea de care a dat dovadă pe parcursul scrierii acestei cărți, pentru vorbele înțelepte și profunde care m-au inspirat, pentru sfaturile și încurajările permanente.

Cuprins

Cuvânt înainte	7
Introducere	10

CAPITOLUL I

1.1 Totul depinde de noi	17
1.2 Iertarea și integrarea trecutului	29
1.3 Iubirile „imposibile”	44
1.4 Nevoia de-a avea dreptate	62
1.5 Cum ne risipim energetic	70
1.6 Câteva metode de liniștire a minții	74

CAPITOLUL II

2.1 Încetați să vă mai plângeți	83
2.2 Gândurile de astăzi ne conturează viitorul	95
2.3 Capcana gândurilor și sentimentelor lipsite de armonie	100
2.4 Iubirea de sine și „Alice în Țara Minunilor”	110
2.5 Când egoul preia controlul	123
2.6 Unele suflete se întâlnesc doar pentru a se trezi reciproc	129
2.7 Separarea dintre minte și inimă generează suferință	136
2.8 Iertarea este cheia	145

CAPITOLUL III

3.1 Fiorul primei iubiri	151
3.2 Primești ceea ce dăruiești	155
3.3 Să rămână în lumină e cel mai greu pentru o ființă umană	162
3.4 Diferența între ego și suflet	169

3.5 Oportunitatea de-a învăța iertarea	174
3.6 Lecțiile devin tot mai dure pe măsură ce nu te trezești	177

CAPITOLUL IV

4.1 Dependente emoționale confundate cu iubirea necondiționată	187
4.2 Dacă renunți la frică nu mai ai ce pierde	199

CAPITOLUL V

5.1 Vindecarea e la un gând distanță; la fel și depresia ..	205
5.2 Iubirile on-line și devastatorul double check	214
5.3 Lecțiile durează până când sufletele își ating scopul ..	222
5.4 Nu ajutați dacă nu vi se cere	227
5.5 Egoul și imaginea falsă de sine	232
5.6 Împotrivirea față de planul de viață atrage lecții	242
5.7 Depresia văzută prin ochii unui fost depresiv	249

CAPITOLUL VI

6.1 Despărțirea în urma decesului unuia dintre parteneri	257
6.2 Să iubim fără a mai aștepta să fim iubiți	265
6.3 Iubirea de Acasă	272
6.4 Lumea de basm din spatele vălului	275
O reîntoarcere neașteptată	282
Epilog	289

Cuvânt înainte

Maria-Dorina Mățiș este hipnoterapeut și vine cu o carte axată pe o singură idee – de o excepțională importanță – „Ghid de vindecare a suferințelor determinate de despărțiri”.

O carte pentru o idee! Este de o mare îndrăzneală. Să scrii de-a lungul a sute de pagini o idee din care să scoți ultima picătură de esență! Asta înseamnă talent, voință, perseverență și putere.

Aparent, lumea actuală are alte probleme, mult mai grave de rezolvat, dar, în realitate, toate aspectele care implică profund trăirea umană își au importanța lor.

Putem să credem că este un simplu capriciu al ființei umane, dar realitatea este mult mai profundă.

În înțelepciunea sa binecunoscută, poporul a găsit formularea cea mai fericită când a numit relația interumană ca fiind o „lege a firii”.

Inițial, în formele primare ale lumii vii, perpetuarea se opera prin diviziune celulară. Se spune că visul fiecărei celule era să devină o altă celulă. Era o lume monotonă, în care nimic nou nu se petrecea, nimic nu putea evolua.

Probabil că din nevoia de evoluție a lumii s-a trecut la o nouă formă de înmulțire a acesteia.

Două celule cu zestre ereditară diferită, prin unirea lor, au generat o a treia ființă înzestrată cu noi capacități de răspuns la solicitările mediului, deci o formă de viață mai adaptată la condițiile de existență decât predecesoarele sale. A fost un imens salt în evoluția lumii vii.

Claude Bernard emite celebra sa formulă: „La vie c'est la mort”. Se naștea o nouă formă de viață. De acum, viața și moartea urmau să constituie cei doi poli ai existenței.

Pictura: Zbor deasupra Transilvaniei - Rareș Kerekes (2021)

Cea mai înverșunată luptă este cu tine însuși fiindcă te afli în ambele tabere. (Voltaire)

CAPITOLUL I

1.1 Totul depinde de noi

În timpul documentării pentru a scrie acest ghid de vindecare în urma unor despărțiri, am ajuns la concluzia că, indiferent de experiența trăită și de cine este „vinovatul” pentru ruperea unei relații, ne-am putea scuti singuri de o suferință lungă și inutilă. Nu spune nimeni să nu plângem, fiindcă plânsul este o supapă necesară pentru eliberarea emoțiilor, ne alină sufletul și ne liniștește, putem să suferim, însă e nevoie să conștientizăm și să acceptăm această suferință și, mai ales, să nu rămânem blocați în această stare. Mai întâi de toate, este obligatoriu să încetăm să ne plângem de milă. Da, să încetăm să ne plângem, să ne lamentăm oriunde și oricui, preferabil e să nu o facem deloc! Repetând mereu și mereu aceeași poveste ne-o plantăm sânguincios în subconștient și practicăm, fără să realizăm, autohipnoza, iar astfel ne setăm singuri pe frecvența care duce la nefericire.

Dacă simțim că nu putem să vedem singuri binecuvântarea din relația care s-a încheiat, putem să ne împărtășim suferința unui terapeut sau unui duhovnic, care automat ne pot arăta calea de ieșire din impas și ne ajută să aducem lumina în viața noastră, prin care să vindecăm acea rană. Vă spun un secret: cu cât ne strigăm durerea în gura mare, povestind în stânga și în dreapta despre ce ne-a făcut „ticălosul” sau „ticăloasa”, atragem în viața noastră și mai multă suferință. Iar aceasta tot crește și tot crește, până ne face praf și pulbere și nu mai avem cale de ieșire. Vom alerga în cerc, ca în caruselul în care aleargă hamsterii, vom retrăi mereu aceeași experiență, iar starea ni se va agrava, fiindcă nu vom mai vedea orizontul și vom deveni lipsiți de orice speranță.

Am remarcat că atunci când unii au un conflict cu cel sau cea care i-a părăsit sau i-a rănit în sentimente, simt nevoia să le spună tuturor despre ce li s-a întâmplat, să se plângă în stânga și în dreapta de comportamentul persoanelor respective, să expună trădarea pe care au suferit-o, autovictimizându-se în fel și chip. Din păcate, așa procedează foarte mulți oameni, povestesc în anturaj, povestesc la saloanele de înfrumusețare, la toți cunoscuții pe care îi întâlnesc, își sună apropiații cărora le relatează ce li s-a întâmplat, acuzând persoana care i-a părăsit, jignit sau rănit. Atunci când iubești și împărtășești iubire și sentimente pozitive, primești înapoi iubire și sentimente pozitive, însă la fel funcționează și cu energia negativă, cu ura. Iar cuvintele, la fel ca gândurile, sunt o energie foarte puternică.

Când cel părăsit sau cea părăsită își sună apropiații pentru a se lamenta, declanșează o reacție în lanț de energie negativă, care se va întoarce la el sau la ea inevitabil: se plânge mamei, tatălui, fraților, prietenilor sau celor cu care intră în contact întâmplător. Iar aceștia, la rândul lor, vor discuta și cu alții, vor da ca exemplu întâmplarea, vor povesti ce au auzit și, evident, vor interpreta din punct de vedere personal și subiectiv evenimentul, emițând tot felul de judecăți pe seama celor plecați. Se întâmplă adesea ca cei care au aflat despre acest „abandon”, adică tata, mama, fratele, sora sau vreun prieten, să spună mai departe altor cunoscuți, adăugând partea lor de emoție la poveste, iar în acest fel toți vor contribui, fără să realizeze, la generarea și perpetuarea unui câmp energetic de vibrație joasă.

De aceea e foarte important să vă străduiți să vă echilibrați, să vă analizați emoțiile legate de sfârșitul acelei relații, să iertați și să binecuvântați această lecție învățată, să o considerați o oportunitate pentru a vă îndeplini menirea ca suflete, iar apoi vă veți simți puternici și echilibrați emoțional. Eventual atunci ați putea să spuneți ce vi s-a întâmplat, fără a acuza, însă de preferat este să nu o faceți deloc, pentru că, deși ați putea împărtăși evenimentul dintr-o perspectivă echilibrată, cei care recepționează informația s-ar

putea să o transmită mai departe, acuzând, judecând și bârfind, etichetând, iar astfel se alimentează acel câmp de energie negativă despre care aminteam.

Este de preferat ca, în general, să ținem lucrurile pentru noi și să lucrăm cu emoțiile noastre, chiar dacă știm că avem o persoană apropiată căreia îi putem împărtăși orice, care este capabilă să ne asculte. Totul e ca acel interlocutor să nu spună mai departe povestea, iar dacă o spune, să nu o facă la modul acuzator, jignitor, bârfitor.

Dacă simțiți că e prea grea povara, vă puteți confesa însă unui duhovnic sau unui terapeut unde, cu siguranță, veți avea parte de toată discreția și veți fi bine îndrumați spre calea iertării. Vedeți probabil că folosesc foarte des cuvântul „iertare”, fiindcă fără ea suntem condamnați la suferință și suntem pierduți. Atunci când oferiți iertare și iubire, iertare și iubire primiți, iar atunci când oferiți ură, resentimente și neiertare, fiți siguri că de acestea veți avea parte.

Veți vedea, în poveștile care urmează, cât de mult rău ne putem face cu mintea noastră, femei și bărbați deopotrivă, și cât este de simplu să ne regăsim fericirea chiar și după sfârșitul unei relații de lungă durată sau a uneia de scurtă durată. Odată depășită problema despărțirii, noi oportunități ni se deschid și vom constata că sfârșitul unei relații înseamnă doar un nou început, este o binecuvântare, iar acea relație care s-a defectat ne ținea, în realitate, departe de adevărata fericire și ne împiedica în evoluția noastră ca și suflete. Însă trebuie să o vedem astfel, ca pe o binecuvântare, și să ne iertăm „călăul”, care, în realitate, a fost cel mai bun învățător al nostru. A fost cel mai bun învățător al nostru fără să conștientizeze, însă ne-a arătat ce aveam de învățat. Iertându-l, ne-am însușit lecția, neiertându-l, vom fi readuși în acel punct, probabil într-un alt scenariu, probabil mai dur, până vom învăța, întrucât Cerul nu acceptă restanțe.

Totul depinde de noi, dar numai de noi, ca la scurt timp după o despărțire să ne ștergem lacrimile, să ne adunăm rapid și să țintim spre un nou orizont, să nu mai așteptăm ca alții să ne aducă fericirea. Putem să ne-o furnizăm chiar noi,

fiindcă adevărata fericire este în noi și prin această carte vă învăț cum să o accesați. Astfel, vom deveni imuni în fața suferinței, viața noastră va lua o turnură extrem de fericită, iar relațiile care ne vor ieși în cale vor fi menite doar să ne completeze - deoarece oameni suntem și simțim nevoia de a fi împreună unii cu ceilalți - sau să ne învețe lecțiile pe care le avem de învățat. Relațiile noastre nu au menirea să ne aducă din exterior ceea ce credem că ne lipsește, fericirea și lumina, ci să ne ajute să le descoperim în noi.

Într-adevăr, cei cu care intrăm în contact sau cei care intră în viața noastră pot reaprinde lumina din noi prin lecțiile pe care ni le administrează, însă numai dacă noi alegem să le învățăm, iertând și iubind fără atac și fără condiții, dar nu ne pot oferi ei lumina care ne lipsește și care ne-ar face fericiți. Ei sunt doar mesageri pentru noi, fără să realizeze conștient rolul pe care îl joacă, iar prin trăirile pe care ni le provoacă ne ajută să ne descoperim forța interioară și să găsim calea spre lumină, spre adevărata fericire.

Atunci când hotărâm să renunțăm la suferință, prin conștientizare și iertare, devenim mai determinați, ne ocupăm mai mult de noi, fapt ce ne face din ce în ce mai mulțumiți, mai fericiți și mai împăcați, iar această atitudine pozitivă atrage numai lucruri bune în viața noastră, inclusiv partenerul ideal, partenerul pe care cu adevărat ni-l dorim.

Poate pare dur ce spun și aș putea fi acuzată de insensibilitate, dar emoția negativă declanșată de o despărțire (sau de un alt eveniment), pe care noi o perpetuăm și o clamăm în fața tuturor, ne arată clar că nu vrem să deținem controlul asupra întâmplărilor din viața noastră. De aceea, atunci când ne îndoim, când mintea începe să croșeteze un scenariu dramatic în care noi pozăm în victima perfectă, demnă de compasiunea celorlalți, este momentul să ne oprim o clipă și să spunem: „aceasta/acesta nu sunt eu!”, iar modul cel mai elegant și mai rapid este să ne exprimăm recunoștința pentru ceva bun din viața noastră. Întotdeauna există ceva bun, vă garantez.

Dacă vă e prea greu să găsiți ceva bun în viață din cauza suferinței care v-a copleșit, vă dau câteva exemple: fiți

recunoscători pentru viață, pur și simplu, fiți recunoscători pentru copii, fiți recunoscători pentru sănătate, casă, mașină, serviciu, hrană, pentru lună, soare, ploaie, pentru iarbă, flori, păsări, păduri, munți, ape, cer, pentru animalul de companie și enumerarea poate continua. Fiți recunoscători pentru apa pe care o beți, fiindcă în unele zone din lume alți oameni mor de sete, pentru aerul pe care îl respirați, pentru frumusețea care vă înconjoară și pentru sufletul vostru minunat. Apoi spuneți o rugăciune și chemați îngerii în ajutor, dacă simțiți că aveți nevoie de sprijin.

Opriti-vă o clipă din suferință și gândiți-vă că întotdeauna avem pentru ce să fim recunoscători, oameni buni, inclusiv pentru relația eșuată, deoarece ne-a oferit oportunitatea să învățăm o lecție minunată pe care nu am fi învățat-o altfel, numai că cei mai mulți preferă să se concentreze doar pe ceea ce le lipsește și nu pe ceea ce au. Iar aceasta, fără să își dea seama că ceea ce au întotdeauna depășește cu mult ceea ce le lipsește.

La finalul acestei cărți, veți ajunge la concluzia că toate lucrurile rele care se produc în viața noastră și ne aduc multă nefericire se rezumă la o cauză care pare foarte mică și neînsemnată, de aceea o ignorăm, și care poartă o denumire la fel de scurtă ca și lipsa de atenție pe care i-o acordăm: egoul. Egoul negativ. Iar de aici derivă și restul rețelilor care atrag asupra noastră și mai mult din ceea ce nu ne dorim, din cauza programării negative, adică a setărilor greșite pe care ni le facem. Aceste setări pornesc de la gândurile propagate de noi în Univers, care sunt „salvate” cu prisosință în subconștientul nostru, inclusiv de cuvintele pe care le rostim.

Egoul ne împiedică să iertăm și să vedem binecuvântările și lecțiile benefice dintr-o relație, chiar și din una încheiată, fiindcă egoul este cel care se simte rănit, trădat, umilit, abandonat, frustrat, gelos. Iar din acest motiv a spune: „Te iert!”, „Te iubesc!” și „Te binecuvântează!” este considerat și resimțit de unii ca o înfrângere zdrobitoare, la scor.

Voi divaga puțin de la subiect pentru a înțelege mai bine care este legătura mea cu numeroasele consecințe negative ale „iubirilor imposibile”, ce mi se dezvăluie la fiecare pas, și cum de am ajuns să scriu această carte, care, pe lângă poveștile fascinante de iubire ce urmează să le prezint, se dorește a fi un ghid scurt pentru depășirea supărărilor provocate de despărțiri.

În anul 2016, cu câteva zile înainte de a pleca în concediu, după un an epuizant de muncă, i-am solicitat un interviu președintelui Asociației Europene pentru Hipnoterapie Medicală și Terapia Subconștientului, dr. Elena Gabor, despre vindecarea unor afecțiuni prin hipnoterapie, un subiect despre care auzisem întâmplător, dar nu l-am aprofundat niciodată, pot să spun că îmi era complet necunoscut. Evident că m-am pregătit în prealabil, cum face orice jurnalist, însă, înainte cu o oră de a merge pentru a lua acel interviu, am fost pe punctul de a anula întrevvederea, întrucât aveam ochii înroșiți de plâns, după ce am cedat nervos în timpul unei dispute profesionale cu un coleg de serviciu.

În cele din urmă, am mers totuși, târâș-grăpiș, știind că interviul era programat să fie publicat peste câteva zile, dar starea mea s-a schimbat complet, imediat ce am interacționat cu Elena, o femeie frumoasă, radioasă, cu o atitudine extrem de pozitivă, pe care nu o mai întâlnisem până atunci. Obişnuiesc să spun că nu ne-am întâlnit, cel puțin nu în această viață. În câteva minute eram alt om, interviul a decurs fără probleme și nici nu am remarcat când a trecut o oră și jumătate. Pe măsură ce îmi răspundea la întrebări și îmi spunea cum folosește lumina alb-aurie în terapiile sale, în mintea mea rulau imagini pe care parcă le-aș mai fi trăit cândva și parcă voiam să știu tot mai mult și mai mult.

Să nu vă închipuiți că eu stăteam ca buimacii, iar Elena se juca cu mintea mea, așa cum ar crede cei mai mulți despre hipnoză, ci participam activ la dialog și nu se întâmpla niciun fel de vrăjitorie.

După interviu, la plecare, am ținut să cumpăr cartea Elenei Gabor, „Acasă la Arborele Vieții”, despre care știam că a avut un mare succes, însă nu o citisem. Astfel, am avut asigurată lectura pentru vacanță. Acea lectură m-a dus la o altă lectură în domeniu, apoi la alta și așa mai departe, trezind în mine o sete nestăvilită de cunoaștere, care m-a făcut, în scurt timp, să mă înscriu la cursul de formare a hipnoterapeuților.

Sufletul meu încerca astfel să se facă auzit, încerca să îmi deschidă ochii și să încep să văd cu adevărat ceea ce este important în viață. Sunt ferm convinsă că mulți resimt nevoia de ceva și nu știu de ce anume, iar din acest motiv caută exact în locul în care nu ar trebui căutat, adică la alții, sau se refugiază în muncă. În realitate însă, este vorba despre spiritualitate, asta era ceea ce îmi lipsea, ceea ce mă făcea să mă simt incompletă, cu tot succesul pe care îl aveam la serviciu și în viața personală. Această lipsă a „nu știu ce” am remarcat-o la aproape toți clienții mei, femei și bărbați, și am realizat că toți avem o dorință de împlinire care poate fi satisfăcută doar prin revenirea la spiritualitate, prin reîntoarcerea la suflet.

În calitate de hipnoterapeut, cea mai frecventă suferință pe care am întâlnit-o la cei cu care am lucrat a fost cea generată de despărțiri, de acele iubiri considerate ca fiind imposibile, cele mai afectate fiind reprezentantele sexului frumos. Aceasta nu înseamnă că bărbații nu suferă din dragoste, suferă îngrozitor, însă le este greu să recunoască și din acest motiv apelează în mai mică măsură la cei care i-ar putea ghida spre vindecare: duhovnici, psihologi, psihoterapeuți, hipnoterapeuți etc. Unii dintre ei își găsesc repede alinarea, însă majoritatea preferă să își adâncească rănilor în mintea lor, să se umple de furie și frustrări, alții, așa cum am întâlnit în timpul terapiilor, au gânduri sinucigașe și chiar recurg la gestul extrem, luând supradoze de medicamente sau provocând intenționat accidente în trafic.

Întrucât majoritatea persoanelor întâlnite îmi relatează suferințele cumplite și mâhnirea devastatoare provocată de

despărțiri, am început să realizez că acestea sunt un fenomen ce creează multă nefericire. Astfel, într-o dimineață m-am trezit cu gândul că trebuie să scriu o carte, că trebuie să concep un ghid de vindecare, pornind de la câteva povești frumoase de iubire ale celor care și-au luat inima în dinți și mi le-au împărtășit, sfârșite ca iubiri considerate „imposibile”.

Am avut clienți care, deși spuneau că își doresc cu disperare să se elibereze de atașamentele dezvoltate față de partenerii care i-au părăsit, nu au reușit decât cu foarte, foarte mare greutate și cu eforturi imense. Unii se străduiau să practice iertarea și să-și binecuvânteze fostul partener, însă o făceau doar la nivel verbal și astfel se simțeau eliberați pe moment. La scurt timp, însă, se trezeau scriindu-le tot felul de lucruri, deseori răutăți, și sufereau enorm atunci când ceilalți îi ignorau și nu le răspundeau la mesaje. Este o dovadă clară de lipsă de iubire de sine care, prin suferința pe care o provoacă, duce la epuizare energetică.

Prin această metodă, cel părăsit și vlăguit de energie din cauza propriei gândiri, fără să realizeze, încearcă să se hrănească cu energia celui față de care a dezvoltat atașamentul, se transformă într-un vampir energetic foarte subtil. Și cum pot să se hrănească cu energie altfel decât enervându-i pe unii și pe alții? Prin enervare, noi ne cedăm energia celui care ne provoacă și astfel îl alimentăm, pe moment, pe acest vampir care se va simți satisfăcut. Și, întrucât a văzut că primește hrană atât de ușor, fără a depune vreun efort ca să își crească singur vibrația interioară, va continua să îl nerveze periodic pe celălalt. De aceea o ruptură categorică este foarte importantă într-o relație toxică! Altfel, cel plecat se va vlăgui energetic și nu va ști de ce, iar cel părăsit va cădea tot mai mult, dar nu va depune niciun efort pe calea evoluției sale spirituale care l-ar putea înălța, fiindcă mereu i se servește sursa de energie necesară supraviețuirii.

Unii ar fi tentați să spună că cei care sunt hărțuiți de foștii parteneri atrag ceea ce sunt de fapt, fără a se întreba dacă nu cumva cel plecat a fugit de acea latură întunecată

pe care a identificat-o în persoana cu care a împărțit viața un timp. Să știți că nu întotdeauna „de vină” pentru ceea ce atragem este legea oglinzii, în care vedem ce nu ne-am rezolvat. E nevoie să discernem puțin deoarece, într-adevăr, de regulă atragem în viața noastră persoane care ne arată ce nu am reușit să rezolvăm și ceea ce suntem. Aici funcționează legea oglinzii, necesară îndreptării situației care ne-a abătut de la planul nostru de viață.

Există și cazuri în care nu întotdeauna atragi ceea ce ești, dar absolut din toate împrejurările apărute, inclusiv din acestea, avem de învățat. În relația cu alți oameni, noi acționăm deseori intuitiv atunci când decidem să ne îndepărtăm, chiar dacă încercăm să găsim o explicație în lumea fizică, cum că acel personaj a spus sau a făcut ceva ce ne-a deranjat sau pur și simplu nu îl (mai) suportăm și nu știm de ce. Prin faptul că ne îndepărtăm fizic de unii sau de alții, noi fugim, în realitate, de vibrațiile joase. Și, la fel ca în cazul despărțirii, când unii se simt părăsiți, nedreptățiți, abandonați, victimizați, torturați, martirizați, nu este vorba despre nimic altceva decât de accentuarea a ceea ce ei aveau deja „defect” și în timpul relației. Acel „defect” este cel care a făcut, în cele din urmă, diferența între continuarea relației și ruperea ei, fiindcă gândurile negative scad vibrația celui care le emite, iar cel care are o vibrație ceva mai ridicată, fără să realizeze conștient, se va îndepărta. Însă iertarea poate să vindece cu adevărat în urma unei despărțiri. Iertarea vindecă acele „defecte” care ne-au afundat energetic și tot iertarea este cea care ne înalță vibrațional.

Faptul că vibrațiile noastre nu sunt compatibile ar fi trebuit să îl simțim încă de la prima întâlnire, fiind recomandat ca atunci când întâlnim o persoană nouă să stăm câteva clipe în tăcere și să ne întrebăm cum ne face să ne simțim. Corpul nostru ne va spune cu exactitate, iar indiciile că personajul din fața noastră nu e ceea ce căutăm (deși la nivel fizic sau financiar ne-ar satisface egoul) sunt fie o contractare a maxilarului, fie o contorsionare a stomacului. Aveți grijă să nu o confundați cu „fluturii” sau să vă mințiți